

Le Monde du Cinéaste Amateur

Van het officiële UNICA-tijdschrift is thans het 3e nummer van de pers gekomen. Dit blad wordt gratis 3 of 4 keer per jaar aan de secretariaten van de bij de NOVA aangesloten clubs verstrekt.

We treffen in deze bladen een keur van artikelen, alle in de Franse, Duitse, Engelse en Spaanse taal.

Het is bovendien een buitengewoon goed verzorgd blad waarvan de inhoud speciaal op onze hobby is gericht.

Met name de clubbesturen, krijgen veel waardevolle informatie.

Aangezien dit kostbare blad helaas niet aan alle leden van de clubs kan worden gezonden en de clubs zelf meer interesse blijken te geven dan de toegezonden bladen, stellen wij voor, regelmatig belangwekkende artikelen over te nemen en in de NOVA-rubriek van Smalfilm te publiceren.

Hier volgt het eerste (satirische) stukje, waarin de auteur de smalfilmer en de smalfilmerij onder de loep neemt.

Uit het UNICA-tijdschrift no. 3 (november 1964)

Geachte lezers en lezeressen,
Vandaag zou ik graag wat nader op het wezen en werken der filmamateurs in willen gaan.

Filmamateurs draaien hun films, om deel te nemen aan wedstrijden, omdat ze anders niet zouden weten waarom ze hun films moeten draaien. Op zo'n wedstrijd kan men interessante waarnemingen doen.

In de eerste plaats viel me op dat de wedstrijd zich onderscheidt tussen twee begrippen — de amateurfilm en de film-amateur.

Dat betekent, dat het begrip amateurfilm in twee wezenlijke delen uiteenvalt, nl. in de amateur en in de film.

Toch geeft de filmamateur zich wanhopig de moeite, op de wedstrijd een begrip te worden.

De wedstrijd deelt niet slechts de films in categorieën in, maar ook de deelnemende filmamateurs.

Er zijn amateurs die niet filmen, die zitten in de jury.

Zij, die slechts af en toe een film draaien, vormen het publiek. Tenslotte zijn er nog de auteurs der wedstrijdfilms, die eigenlijk volledig overbodig zijn, omdat de wedstrijdorganisatie voortdurend met hen moet rekening houden.

De filmamateurs leren begrijpen, betekent hun films zien.

Zeerveluldig zijn die films aan te treffen, waarbij de auteurs niets gedacht hebben, daar ze door het zwenken, overbelichten of i.d. te zeer in beslag genomen waren.

Zonder titel werken ze als verknijpt, met titel noemt men ze 'documentaires'.

In tegenstelling daartoe zijn er films, waarbij de auteur teveel gedacht heeft, dat ze volledig onbegrijpelijk zijn; dat zijn dan de zgn. 'genre-films'.

Gelooft men dat de film een handeling zou hebben, dan bedoelt men hem als 'speelfilm'.

Steeds meer worden speelfilms met lip-synchrone dialoog vervaardigd.

In zulke gevallen willen de avant-gardisten in de toekomst de film helemaal weglaten.

Er zijn ernstige en vrolijke amateurfilms, doch niet zelden laten de auteurs deze beslissing aan het publiek over.

Naar mijn waarnemingen ligt aan het ontstaan van een amateurfilm een eigenaardig ritme ten grondslag.

Een normale wedstrijd-auteur loopt ongeveer 10 maanden(?) voor een filmidee zwanger. Na de gelukkige verlossing van het draaiboek begint het filmen. Bij een middelmatige film duurt dat ongeveer 2 weken. De ruwe oogst, het nadraaien en de eindgeldende oogst duurt weer 2 weken. De vertoning krijgt men in 2 nachten onder de knie.

Na de nu plaatsvindende wedstrijd is de auteur een maand lang niet te genieten. Dan begint het weer met de zwangerschap — zie boven.

S. A. Tire